

Et Blad fra Himlen

Høit oppe i den tynde, klare Luft fløi en Engel med en Blomst fra Himlens Have, og idet han trykkede et Kys paa Blomsten gik der et lillebitte Blad af og det faldt ned paa den dyndede Jord midt i Skoven, og strax fæstede det Rod og satte Skud midt imellem de andre Urter.

»Det er en løierlig Stikling den!« sagde de, og Ingen vilde kjende sig ved den, hverken Tidsel eller Brændenælde.

»Det er nok en Slags Havevæxt!« sagde de og grinede, og saa var den til Nar, som Have-Væxt; men den voxte og voxte, som ingen anden, og skjød sine Grene i lange Ranker vidt omkring.

»Hvor skal Du hen!« sagde de høie Tidsler, der have Torn paa hvert Blad, »Du løber noget ave om! det har ingensteds hjemme! vi kunne ikke staae at bære Dig!«

Vinteren kom, Sneen laae hen over Planten, men fra den fik Sneelaget en Glands, som blev det nedenfra gennemstrømmet af Sol-Lys. I Foraaret stod der en blomstrende Væxt, deilig som ingen anden i Skoven.

Saa kom den botaniske Professor, der havde Skudsmaalsbog paa at han var hvad han var, han saae paa Planten, han bed i den, men den stod ikke i hans Plantelære; det var ham ikke muligt at finde ud, til hvilken Klasse den hørte.

»Det er en Afart!« sagde han. – »Jeg kjender den ikke, den er ikke optaget i Systemet!«

»Ikke optaget i Systemet!« sagde Tidsler og Nelder.

De store Træer rundt om hørte hvad der blev sagt, og ogsaa de saae at det ikke var et Træ af deres Slags, men de sagde ikke Noget, hverken Ondt eller Godt, og det er altid det sikreste naar man er dum.

Da kom, gennem Skoven, en fattig, uskyldig Pige; hendes Hjerter var reent, hendes Forstand stor gennem Troen, al hendes Arvegods i denne Verden var en gammel Bibel, men fra dens Blade talte til hende Guds Stemme: ville Menneskene Dig ilde, husk af Historien om *Joseph*: »de tænkte ondt i deres Hjerter, men Gud tænkte at vende det til det Bedre.« Lider Du Uret, miskjendes og forhaanes, husk *ham* den Reneste og Bedste, ham som de spottede og naglede til Korssets Træ, hvor han bad, »Fader, forlad dem, de vide ikke hvad de gjøre!« Hun standsede sin Gang foran den vidunderlige Væxt, hvis grønne Blade duftede saa sødt og vederqvægende og hvor Blomsterne i det klare Solskin syntes et heelt Farve-Fyrværkeri; og det klang fra hver, som gjemte den Melodiernes dybe Brønd der i Aartusinder ikke tømmes. Med from Andagt saae hun paa al den Guds Herlighed; hun bøiede een af Grenene ned for ret at beskue Blomsten og indaande dens Duft, og det lyste i hendes Sind, det gjorde hendes Hjerter saa vel; gjerne havde hun eiet en Blomst, men hun nænte ikke at bryde den af, den vilde jo snart visne hos hende; og hun tog kun et eneste af de grønne Blade, bar det hjem, lagde det i sin Bibel og der laae det friskt, altid friskt og uvisneligt.

Mellem Bibelens Blade laae det gjemt; med Bibelen blev det lagt under den unge Piges Hoved, da hun Uger efter laae i sin Liigkiste, med Dødens hellige Alvor paa det fromme Ansigt, som om det afprægede sig i det jordiske Støv at hun nu stod for sin Gud.

Men ude i Skoven blomstrede den vidunderlige Væxt, den var snart som et Træ at see til, og alle Træfugle kom og bøiede sig for den, Svalen og Storke især.

»Det er udenlandsk Skaber!« sagde Tidsel og Borre, »saaledes kunne vi her hjemme dog aldrig bære os ad!«

Og de sorte Skov-Snegle spyttede paa Træet.

Saa kom Svinehyrden, han ruskede Tidsler og Ranker op for at brænde Aske af det Grønne; hele det vidunderlige Træ, rykket op med alle Rødder, fik han med i Bundtet; »det skal ogsaa gjøre Gavn!« sagde han og saa var det gjort.

Men i mere end Aar og Dag led Landets Konge af den dybeste Tungsind; han var flittig og arbeidsom, det hjalp ikke; der blev læst dybsindige Skrifter for ham og der blev læst de allerletteste man kunde finde, det hjalp ikke. – Da kom der Bud fra en af Verdens viseste Mænd, man havde henvendt sig til ham og han lod dem vide, at der fandtes et sikkert Middel til at husvale og helbrede den Lidende. »I Kongens eget Rige groer der i Skoven en Væxt af himmelsk Oprindelse, saadan og saadan seer den ud, man kan ikke tage fejl« og her fulgte en Tegning med af Væxten, den var let at kjende! – »Den grønnes Vinter og Sommer, tag derfor, hver Aften, et frisk Blad deraf og læg det paa Kongens Pande, da lysner det om hans Tanke og en deilig Drøm til Natten vil styrke ham for den kommende Dag!«

Det var nu tydeligt nok, og alle Doctores og den botaniske Professor gik ud i Skoven. – Ja, men hvor var Væxten.

»Jeg har nok faaet den med i Bundtet!« sagde Svinehyrden, »den er gaaet i Aske for længe siden, men jeg vidste ikke bedre!«

»Vidste ikke bedre!« sagde de Allesammen. »Uvidenhed! Uvidenhed! hvor er Du stor!« og de Ord kunde Svinehyrden lægge sig paa Hjertet, han og ingen Anden, meente de.

Ikke et Blad var at finde, det eneste laae i den Dødes Kiste og derom vidste Ingen.

Og Kongen selv kom i sin Mismod ud i Skoven til Stedet. »Her har Træet staaet!« sagde han, »det er et helligt Sted!« –

Og Jorden her blev indhegnet med et gyldent Gitter og der kom Skildvagt, og det baade Nat og Dag.

Den botaniske Professor skrev en Afhandling om den himmelske Plante, og derfor blev han forgyldt, og det var ham til stor Fornøjelse; og Forgyldningen klædte ham og hans Familie, og det er det Glædeligste ved hele den Historie, thi Væxten var borte og Kongen var mismodig og bedrøvet – »men det var han ogsaa i Forveien!« sagde Skildvagten.